

151108 23:e söndagen efter trefaldighet, 1:a årg. Annelie Inghamn Pettersson

Tema: Förlåtelse utan gräns. Matt 18:15-20

Ibland säger personalen om oss i Sjukhuskyrkan när vi kommer till en avdelning. Nu kommer kyrkan! Och på sätt och vis stämmer den bilden för Jesus har själv sagt det med orden: ” ... där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem”. (Matt 18:20).

Men det gäller naturligtvis inte bara oss i Sjukhuskyrkan utan alla som på ett eller annat sätt har sin tillhörighet i en kyrka. Alla som kallar sig kristna har ett ansvar att representera det som vi tror på, och då handlar det naturligtvis om Jesus. Vi har alla till uppgift att vara Kristusbärare till vår medmänniska. Och vår viktiga uppgift är att dela med oss av vår egen erfarenhet av Gud och då handlar det bl.a. om så stora ord som NÅD och FÖRLÅTELSE.

Temat för dagen är Förlåtelse utan gräns. Hör ni? Utan gräns, här finns det inga gränser. Fantastiskt! Hur många gånger ska jag förlåta min broder säger Petrus till Jesus är sju gånger nog? Det räcker inte sjuttiosju gånger får han till svar. Det svaret räcker för att vi ska förstå att det handlar om att inta en förlåtande attityd. Men som de flesta av oss redan vet så är det här med förlåtelse inte så enkelt. Jag har flera gånger fått höra ord som: ”Ja, ni kristna gör det lätt för er. Det går bra att synda, för att sedan be om förlåtelse och därefter fortsätta att synda.” Men riktigt så är det ju inte. De flesta som ångrar sig behöver de olika stegen av att erkänna sin skuld. Att ha någon att erkänna den för, att få motta förlåtelsen, därefter kommer bot och bättring.

Och varför har vi kvar vår syndabekännelse finns det de som frågar sig också. Och då kommer jag att tänka filmen Såsom i himmelen av Kay Pollak.

Flera av er har säkert sett den. Älskad av många men också kritiserad för att ha en något förlegad bild av hur kyrkan ser ut i dag. Men det Pollak har gjort bra med sin film är att visa på hur ängslig och rädd en människa kan bli av syndaångest, när man har fått erfara en sträng och straffande Gud. Han har utgått från sina egna upplevelser från den kyrka han känner från sin barndom. Då syndabekännelsen *jag fattig syndig människa* stod i fokus och satte djupa spår hos honom i form av bristande självförtroende och självkärlek. Något som han sedan arbetat med hela sitt liv genom att hålla föredrag och skriva böcker.

Jag har själv mött människor som bär med sig dåliga erfarenheter från kyrkor och samfund, från 30-talister och senare generationer som upplevde en tid då det var förbud mot det mesta, företeelser som vi i dag inte längre betraktar som synd.

Men tack och lov så har mycket hänt under de sista 50 åren. Hela vårt samhälle tillsammans med kyrkan har utvecklats. Vi har mycket större psykologiska insikter och kunskaper om hur vi människor fungerar, både om oss själva och varandra. Det finns en mycket större frigjordhet, synen på hur barn ska behandlas har förändrats vi har barnkonvention, jämställdheten mellan män och kvinnor har förbättrats, synen på sexualitet och kvinnans frigörelse. Ja, mycket har hänt både i vårt samhälle och i kyrkan.

Tidigt i livet redan som barn känner vi när vi handlat fel. När vi gått emot Guds vilja och vår egen vilja så mår vi inte bra. Mycket gjordes för att vi inte förstod bättre. Hur skönt var det inte då att bli mött av en mamma eller pappa som lyssnade till oss som försökte sätta sig in i vår situation. Och i bästa fall fick vi berätta vad som hänt, om hur det hade gått till och vi blev bemötta med förlåtelse och kärlek. Kärleken gör att många synder blir förlättna står det i första Petrusbrevet. Och vi kände oss lätta om hjärtat och kunde gå vidare i livet utan den där tyngden på ryggen.

Men felstegen slutade inte riktigt där för det är inte enkelt att leva i världen. Vår väg genom livet är kantad av prövningar och vi gör alla misstag stora som små.

Stefan Einhorn säger i sin bok *Konsten att vara snäll* att vi vill så gärna vara goda men att vi ibland ändå uppträder på ett sätt som inte är förenligt med de egna idealen. varför är det så - varför lever vi inte så som vi skulle önska? Sanningen enligt Einhorn är att vi ibland missar möjligheten på grund av motkrafter. Med motkrafter menas faktorer som hindrar oss från att agera på bästa sätt, trots att vår goda vilja finns där. Sedan radar han upp en mängd exempel på motkrafter som Tid och resursbrist, bristande empati, bristande eftertanke, att inte vilja lägga sig i, att inte leva som vi lär, vår inneboende aggressivitet, offermentalitet, nånannan- ismen och slutligen, När det blir fel hur än vi gör.

Vad har nu det här med förlåtelse att göra? Jo det har skett en värdeförskjutning med vad vi i dag uppfattar som synd och skuld. Alla faktorer som radades upp här är sådana som skapar skuldkänslor hos oss. Mycket hör samman med tidsbrist. Vi ägnar kanske inte våra föräldrar eller barn all den tid som vi borde. Vi brister i tålmod, för att vi själva har mycket omkring oss. Vi orkar kanske inte engagera oss i allt som händer i vår omvärld som vi skulle önska. Sådant kan skapa skuld och dåligt samvete.

Kontentan av det hela är då frågan hur ska man hantera alla dessa motkrafter? Einhorns slutsats är att en förutsättning för att vi ska kunna hantera dem och finna en bra lösning är att vi förstår varför vi agerar på ett speciellt sätt. Vi måste bli medvetna om att det handlar om en motkraft. När insikten finns där blir problemet lättare att hantera. En annan viktig faktor säger Einhorn är att besluta sig för att verkligen vilja lösa problemet och kanske göra upp med ett gammalt sätt att tänka. Ifrågasätta gamla tankemönster.

Jag fattig syndig människa, den syndabekännelsen hör vi inte ofta i dag. En existentiell syndaångest som präglat generationers relation till Gud och speglar Luthers egen kamp för att bli viss Guds nåd. Med de orden har människor känt sig förtryckta som i Pollaks film. Men de ger oss också en bild av en djup ånger, av en verklig skuld, en reell synd. För människor begår också svåra synder. De vet vi, det räcker med att vi slår på Tv:n så får vi höra om misshandel och mord. Inbrott och stölder. Mycket sker under drog och alkoholpåverkan. De flesta av brotten ångrar förövaren och vill bot och bättring.

Och hur stor eller liten vår synd och skuld än är så är det livsviktigt att få veta att det finns något som heter förlåtelse. För att han eller hon skall orka leva vidare. Bär en människa en alltför stor tyngd på ryggen länge, så kommer det en dag då människan inte orkar bära på den bördan längre. Blir hon inte av med den går hon under. Därför är det så viktigt att få veta att det finns förlåtelse. Att det finns en kärlek som aldrig upphör trots att jag inte tror att jag förtjänar den. Vägen dit är ånger, att ångra sig. Följden av det är att erkänna sitt fel. Kan man inte göra det till personen själv så kan man få hjälp genom att gå till en präst och bekänna sin skuld och få Guds förlåtelse. Präster har tystnadsplikt. Eller också ska man tala med någon man känner starkt förtroende för, en god vän, som kristna kan vi lyssna till varandra och hjälpa varandra.

Att göra gott är ett annat sätt. Kan du inte göra gott mot den människa du handlat fel mot, gör gott mot någon annan!

Bättring är en följd som behövs för att vi inte ska upprepa samma misstag. Vi lär oss av våra felsteg. Vi behöver de här stegen för att bli hela som människor.

Vi är alla andliga människor. En del av oss är känsligare än andra. Men det vi har gemensamt är att vi är alla lever i den här världen. Och vi är ständigt på väg i vår utveckling, både när det gäller det andliga livet som inhämtande av kunskap. Och på vägen får vi hjälp av Herren själv. Vi har vårt nav här i gudstjänsten, vi har Herren själv som vi får komma till och lämna av oss det som är oss övermäktigt att bära ”... *Ty där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland er.*” (Matt 18:20).

Amen